TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. balandžio 26 d. *

Byloje C-392/05

dėl *Symvoulio tis Epikrateias* (Graikija) 2005 m. birželio 30 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2005 m. spalio 31 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Georgios Alevizos

prieš

Ypourgos Oikonomikon,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts (pranešėjas), teisėjai E. Juhász, R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský ir T. von Danwitz,

* Proceso kalba: graikų.

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. gruodžio 14 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— M. Alevizos, atstovaujamo *dikigoros* P. Damouli,

— Graikijos vyriausybės, atstovaujamos M. Apessos, I. Bakopoulos ir K. Boskovits,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos D. Triantafyllou,

susipažinęs su 2007 m. sausio 25 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1983 m. kovo 28 d. Tarybos direktyvos 83/183/EEB dėl mokesčių netaikymo asmeniniam turtui, kurį asmenys iš valstybės narės įsiveža visam laikui (OL L 105, 1983, p. 64), iš dalies pakeistos 1989 m. lapkričio 23 d. Tarybos direktyva 89/604/EEB (OL L 348, p. 28, toliau – Direktyva 83/183), 6 straipsnio išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp G. Alevizos ir *Ypourgos Oikonomikon* (Finansų ministerija) dėl akcizų ir specialaus papildomo vienkartinio automobilių registracijos mokesčio (toliau – specialus automobilių registracijos mokestis), kuriais buvo apmokestintas jo iš Italijos į Graikiją visam laikui įsivežamas asmeniniam naudojimui skirtas automobilis.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

Direktyva 83/183

3 Direktyvos 83/183 pirma ir antra konstatuojamosios dalys numato:

„kadangi, norint valstybių narių gyventojus geriau informuoti apie Europos bendrijos egzistavimą, reikėtų imtis papildomų priemonių, naudingų privatiems asmenims, siekiant sukurti Bendrijoje tokias sąlygas, kurios būtų panašios į sąlygas vidaus rinkoje;

kadangi mokestinės kliūtys privačių asmenų asmeninio turto įsivežimui iš vienos valstybės narės į kitą labai trukdo asmenims laisvai judėti Bendrijoje; kadangi dėl to minėtas kliūtis reikėtų pagal galimybes šalinti, atleidžiant nuo mokesčių."

4 Pagal Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalį valstybės narės šioje direktyvoje nustatytomis sąlygomis ir atvejais „asmeninį turtą, kurį visam laikui iš kitos valstybės narės įsiveža privatūs asmenys, atleidžia nuo minėtam turtui paprastai taikomų apyvartos mokesčio, akcizo ir kitų vartojimo mokesčių".

5 To paties 1 straipsnio 2 dalis nurodo:

„Ši direktyva netaikoma specifiniams ir (arba) reguliariai mokamiems rinkliavoms ir mokesčiams, susijusiems su minėto turto naudojimu šalies viduje, tokiems kaip, pavyzdžiui, autotransporto priemonės registravimo mokestis, kelių mokestis ir televizijos licencijų mokestis."

6 Direktyvos 83/183 2 straipsnis numato:

„1. Šioje direktyvoje „asmeninis turtas" – tai asmenų asmeniniam naudojimui arba jų namų ūkio poreikiams tenkinti skirtas turtas. Toks turtas pagal savo pobūdį arba kiekį neturi būti susijęs su jokiais komerciniais interesais arba būti skirtas ekonominei veiklai pagal Direktyvos 77/388/EEB 4 straipsnį <...>

2. Šios direktyvos 1 straipsnyje nustatytas atleidimas nuo mokesčių taikomas asmeniniam turtui:

<...>

b) kurį asmuo naudojo valstybėje narėje, iš kurios jis buvo eksportuotas mažiausiai: šešis mėnesius prieš pakeisdamas gyvenamąją vietą – motorinių autotransporto priemonių (įskaitant jų priekabas), namelių-autopriekabų, gyvenamųjų automobilių, pramoginių laivų ir privačių orlaivių atveju.

<...>"

7 Sąvoka „įprasta gyvenamoji vieta" Direktyvos 83/183 prasme apibrėžta jos 6 straipsnio dėl „Gyvenamosios vietos nustatymo bendrųjų taisyklių" 1 dalyje:

„Šioje direktyvoje „įprasta gyvenamoji vieta" – tai vieta, kurioje asmuo daugiausia, tai yra ne mažiau kaip 185 dienas kiekvienais kalendoriniais metais, gyvena dėl asmeninių ir profesinių ryšių, arba, jeigu asmens su minėta vieta profesiniai ryšiai nesieja, dėl asmeninių priežasčių, rodančių artimus ryšius tarp minėto asmens ir jo gyvenamosios vietos.

Tačiau tais atvejais, kai asmuo profesiniais ir asmeniniais ryšiais yra susijęs su skirtingomis vietomis, ir dėl to jis gyvena keliose vietose, esančiose dviejose arba daugiau valstybių narių, įprasta jo gyvenamąja vieta yra laikoma ta vieta, su kuria jį sieja asmeniniai ryšiai, jeigu minėtas asmuo į pastarąją vietą sugrįžta reguliariai. Ši paskutinė sąlyga netaikoma, jeigu asmuo gyvena valstybėje narėje, vykdydamas nustatytos trukmės užduotį. Mokymasis universitete arba mokykloje nereiškia įprastos gyvenamosios vietos perkėlimo."

8 Pagal Direktyvos 83/183 7 straipsnio 1 dalies a punktą nuo mokesčių pagal šios direktyvos 1 straipsnį atleidžiamas asmeninis turtas, kurį įsiveža privatus asmuo, keičiantis savo įprastą gyvenamąją vietą.

Direktyva 92/12/EEB

9 1992 m. vasario 25 d. Europos Tarybos direktyvos 92/12/EEB dėl bendros tvarkos, susijusios su akcizais apmokestinamais produktais, ir jų laikymu, judėjimu ir kontrole (OL L 76, p. 1) trečia, ketvirta ir dvidešimta konstatuojamosios dalys nurodo:

„kadangi reikia apibrėžti akcizais apmokestinamų produktų sąvoką; kadangi Bendrijos nuostatos gali būti taikomos tik tokioms prekėms, kurios visose valstybėse narėse traktuojamos kaip apmokestinamos akcizais; <...>

kadangi, siekiant užtikrinti vidaus rinkos sukūrimą ir funkcionavimą, visose valstybėse narėse akcizai turi būti taikomi vienodai;

<...>

kadangi panaikinus importo apmokestinimą tarp valstybių narių santykiuose tarp valstybių narių netaikytinos nuostatos dėl atleidimo nuo importo mokesčių ir dėl šių mokesčių lengvatų; kadangi dėl šios priežasties minėtos nuostatos turi būti panaikintos ir reikiamos direktyvos atitinkamai patikslintos."

10 Pagal Direktyvos 92/12 1 straipsnio 1 dalį „ši direktyva nustato procedūras, taikytinas produktams, apmokestinamiems akcizais ir kitais netiesioginiais mokesčiais, kurie tiesiogiai ar netiesiogiai taikomi tokių produktų vartojimui, išskyrus pridėtinės vertės mokestį bei Bendrijos nustatytus mokesčius".

11 Direktyvos 92/12 3 straipsnio 1 dalis nurodo:

„Ši direktyva Bendrijos lygiu taikoma toliau išvardytiems atitinkamose direktyvose apibrėžtiems produktams:

— mineraliniam kurui,

— alkoholiui ir alkoholiniams gėrimams,

— apdorotam tabakui.“

12 Pagal Direktyvos 92/12 23 straipsnio 3 dalį:

„Nuo 1992 m. gruodžio 31 d. netaikomos šiose direktyvose įtvirtintos nuostatos dėl akcizų:

<...>

— Direktyva 83/183/EEB <...>,

<...>“

Nacionalinės teisės aktai

13 Direktyva 83/183 į Graikijos teisę buvo perkelta 1985 m. kovo 8 d. Finansų ministerijos dekretu Nr. D.264/23 (FEK B' 139/18.3.1985). Šis dekretas buvo pakeistas 1988 m. kovo 1 d. Finansų ministerijos dekretu Nr. D.245/11 (FEK B' 195/6.4.1988, toliau – Dekretas Nr. D.245/11).

14 Pagal Dekreto Nr. D.245/11 1 straipsnio 1 dalį jis „apibrėžia atvejus, kuriais asmeninis turtas, kurį įsiveža privatus asmuo, atleidžiamas nuo muitų ir kitų mokesčių."

15 Į Dekreto Nr. D.245/11 2 straipsnio 1 dalies c punktą, iš dalies pakeistą Įstatymo Nr. 2187/1994 (FEK A' 16), kuris buvo priimtas po 1993 m. rugpjūčio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Graikiją* (C-9/92, Rink. p. I-4467), 15 straipsniu, iš Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalies buvo perkeltas įprastos gyvenamosios vietos apibrėžimas.

16 Dekreto Nr. D.245/11 3 straipsnio 1 dalis įtvirtina asmeninio turto, kurį įsiveža fiziniai asmenys, savo įprastą gyvenamąją vietą kitoje valstybėje perkeliantys į Graikiją, atleidimo nuo muitų ir kitų mokesčių principą.

17 Dekreto Nr. D.245/11 7 skyriaus 25 straipsnyje numatyta:

„1. Šio dekreto 3 straipsnyje numatytas atleidimas nuo mokesčių yra taikomas Graikijos piliečių, kurių įprasta gyvenamoji vieta yra Graikijoje, išvykusių iš šalies

dirbti užsienyje, kur jie dėl darbo pagal darbo sutartį ar savarankiško darbo gyveno daugiau nei (2) metus iš eilės, ir kurie pasibaigus jų darbui grįžta į Graikiją gyventi nuolat, asmeniniam turtui.

2. Tarp pirmoje dalyje numatytų asmenų yra Graikijos valstybės pareigūnai (įskaitant diplomatus), teisminės sistemos darbuotojai, ginkluotųjų pajėgų, apsaugos ir uostų saugos karininkai, puskarininkiai ir kariai, kurie gyvena užsienyje daugiau nei (2) metus iš eilės išimtinai dėl savo tarnybos ir kurie jai pasibaigus grįžta į Graikiją dėl perkėlimo tarnyboje ar nuolat gyventi."

18 Įstatymo Nr. 2459/1997, panaikinančio mokesčių netaikymą ir kitas nuostatas (FEK A' 17), 6 straipsnio 13 dalis panaikino Dekreto Nr. D.245/11 25 straipsnį „dėl užsienyje dirbančių graikų asmeninio turto atleidimo nuo mokesčių, tačiau tik transporto priemonių srityje". Pagal tą pačią nuostatą „keleivinių transporto priemonių, kurias minėti asmenys turėjo 1996 m. gruodžio 31 dieną, kai muitinis įforminimas atliekamas per šešis (6) mėnesius po šio įstatymo paskelbimo *Graikijos Respublikos oficialiajame leidinyje*, akcizas apskaičiuojamas pagal iš dalies pakeisto Įstatymo Nr. 1882/1990 37 straipsnyje apibrėžtus koeficientus". Ši nuostata įsigaliojo 1997 m. sausio 1 dieną. 6 straipsnio 13 dalyje numatytas terminas Įstatymo Nr. 2523/1997 (FEK A' 179) 32 straipsnio 1 dalimi buvo pratęstas iki 1997 m. gruodžio 31 dienos.

19 Direktyva 92/12 į Graikijos teisę buvo perkelta Įstatymu Nr. 2127/1993 dėl mokesčių taisyklių, taikomų naftos produktams, etilo alkoholiui, alkoholiniams gėrimams bei apdorotam tabakui, ir kitų nuostatų suderinimo su Bendrijos teise (FEK A' 48).

20 Įstatymo Nr. 2127/1993 75 straipsnis numato:

„Automobiliams ir motociklams, atitinkantiems EEB sutarties 9 ir 10 straipsniuose įtvirtintas sąlygas, kurie yra išvežami ar gabenami į šalį iš kitų Bendrijos valstybių narių, taikomi analogiškiems automobiliams, kurie yra įvežti į šalį ar pagaminti nacionalinėje teritorijoje, nustatyti akcizai."

21 To paties įstatymo 83 straipsnis nurodo:

„Visiškas ar dalinis iš trečiosios šalies visam laikui įvežtų automobilių atleidimas nuo galiojančiose nuostatose numatytų akcizų tomis pačiomis sąlygomis taip pat taikomas 75 straipsnyje numatytiems automobiliams."

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

22 G. Alevizos, Graikijos oro karinių pajėgų karininkas, Graikijos krašto apsaugos ministerijos dekretu nuo 1995 m. liepos 12 d. iki 1997 m. rugpjūčio 8 d. buvo

paskirtas į Pietų Europos jungtinių karinių pajėgų, esančių Neapolyje (Italija) štabą, kuriame jis ėjo pareigas Šiaurės Atlanto Sutarties Organizacijoje (NATO). Oro karinių pajėgų generalinio štabo vado sprendimu buvo pritarta G. Alevizos žmonos ir dviejų vaikų persikėlimui, kompensuojant persikėlimo išlaidas.

23 Pasibaigus šioms pareigoms numatytam tarnybos laikui, Graikijos Respublikos generalinis konsulatas Neapolyje G. Alevizos ir jos šeimos nariams išdavė pažymą dėl grįžimo į Graikiją, kurioje G. Alevizos laikomas asmeniu, kuriam taikomas Dekreto Nr. D.245/11 7 skyrius.

24 Prie šios pažymos buvo pridėtas suinteresuotojo asmens pareiškimas, kad jis norėtų į Graikiją įsivežti asmeniniam naudojimui skirtą Mercedes E 200 markės (pagaminimo metai – 1996) automobilį, kurį jis nusipirko Vokietijoje 1996 m. gruodžio 17 d. ir pradėjo naudoti gruodžio 23 dieną.

25 Grįždamas į Graikiją G. Alevizos Eleusina muitinei pateikė šio automobilio pervežimo deklaraciją.

26 1997 m. rugpjūčio 28 d. Sprendimu minėta muitinė pareikalavo, kad G. Alevizos sumokėtų 4 136 413 GRD akcizų, numatytų Įstatymo Nr. 2127/1993 75 straipsnyje, kurie pagal Įstatymo Nr. 2459/1997 6 straipsnio 13 dalį buvo apskaičiuoti taikant sumažintus galiojančio Įstatymo Nr. 1882/1990 37 straipsnyje nustatytus koeficientus. Tame pačiame sprendime taip pat ji reikalavo, kad suinteresuotasis asmuo sumokėtų 1 470 775 GRD specialų automobilių registravimo mokestį pagal Įstatymo Nr. 2367/1953 15 straipsnio 7 dalį.

27 Sumokėjęs akcizus ir specialų automobilių registracijos mokestį (toliau bendrai – pagrindinėje byloje nagrinėjami mokesčiai), G. Alevizos pareiškė ieškinį Atėnų administraciniame teisme (*Dioikitiko Protodikeio Athinon*) dėl 1997 m. rugpjūčio 28 d. Sprendimo dėl mokesčių, kuris iš dalies pakeitė šį sprendimą padidindamas atskaitos koeficientą už įprastinį automobilio naudojimą.

28 G. Alevizos pateikė apeliacinį skundą dėl šio sprendimo Atėnų apeliaciniame administraciniame teisme (*Dioikitiko Efeteio Athinon*).

29 Patvirtindamas pirmosios instancijos teismo sprendimą šis teismas nusprendė, kad G. Alevizos buvimas Neapolyje yra nustatytos trukmės tarnybinė užduotis ir kad tuo metu, kai šiame mieste jis ėjo pareigas NATO, jo įprasta gyvenamoji vieta Direktyvos

83/183 6 straipsnio 1 dalies ir Dekreto Nr. D.245/11 2 straipsnio prasme buvo Graikija, kurioje buvo nuolatinis jo asmeninių ir profesinių interesų centras, neatsižvelgiant į tai, kad jo šeimos nariai su juo gyveno Italijoje.

30 Be to, Atėnų apeliacinis administracinis teismas nusprendė, kad G. Alevizos atveju taikomas ne Dekreto Nr. D.245/11 3 straipsnis, o to paties dekreto 25 straipsnio 1 ir 2 dalys bei Įstatymo Nr. 2459/1997, nuo 1997 m. sausio 1 d. panaikinusio 25 straipsnio nuostatas, 6 straipsnio 13 dalis.

31 G. Alevizos pateikė kasacinį skundą dėl Atėnų apeliacinio administracinio teismo sprendimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

32 Šiomis aplinkybėmis, abejodamas dėl sąvokos „įprasta gyvenamoji vieta" aiškinimo Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalies prasme, *Symvoulio tis Epikrateias* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar valstybės pareigūnams, ginkluotų pajėgų, apsaugos ir uostų saugos karininkams, puskarininkiams ir kariams, kaip ir kitiems darbuotojams, yra taikomos Tarybos

direktyvos 83/183/EEB 6 straipsnio nuostatos, ir todėl galima laikyti, kad jų „įprasta gyvenamoji vieta“ yra kitoje valstybėje, kurioje jie ne mažiau kaip 185 dienas kiekvienais kalendoriniais metais gyvena dėl to, kad atliktų nustatytos trukmės tarnybinę užduotį, ar net per užduoties atlikimo laikotarpį pastarojoje valstybėje jie ir toliau išsaugo įprastą gyvenamąją vietą Graikijoje, neatsižvelgiant į tai, kad jie į tą kitą šalį perkėlė savo asmeninius ir profesinius ryšius?“

Dėl prejudicinio klausimo

33 Savo prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad valstybės narės valstybės tarnybos, ginkluotųjų pajėgų, apsaugos ir uostų saugos darbuotojų, kurie ne mažiau kaip 185 dienas per metus kitoje valstybėje narėje su savo šeimos nariais gyvena dėl to, kad atliktų joje nustatytos trukmės tarnybinę užduotį, įprasta gyvenamoji vieta šio 6 straipsnio 1 dalies prasme per šios užduoties atlikimo laikotarpį yra toje kitoje valstybėje narėje ar, atvirkščiai, jie toliau išsaugo įprastą gyvenamąją vietą pirmojoje valstybėje narėje.

34 Prieš atsakant į šį klausimą, reikia patikrinti, ar Direktyva 83/183 taikoma pagrindinėje byloje.

Dėl Direktyvos 83/183 taikymo

35 Pirma, dėl Direktyvos 83/183 taikymo laiko atžvilgiu reikia išnagrinėti Graikijos vyriausybės argumentus, kad šios direktyvos nuostatos, susijusios su akcizais, pagal

Direktyvą 92/12 nebuvo taikomos G. Alevizos automobilio pervežimo iš Italijos į Graikiją dieną.

36 Šiuo klausimu reikia nurodyti, kad Direktyvos 92/12 taikymo sritis apibrėžta 3 straipsnio 1 dalyje, darant nuorodą į tris išsamiai išvardytas produktų grupes, kurios, kaip matyti iš šios direktyvos trečios konstatuojamosios dalies, apima tik tokias prekes, kurios „visose valstybėse narėse" traktuojamoms kaip apmokestinamos akcizais. Šiame sąraše nėra automobilių, taigi ši direktyva jiems netaikoma.

37 Be to, kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 33 ir 34 punktuose, dėl su teisiniu saugumu susijusių priežasčių negali būti priimtina, kad, nesant jokios aiškios įstatymo leidėjo nuostatos šiuo klausimu, būtų pripažinta platesnė Direktyvos 92/12 specialios nuostatos, šiuo atveju jos 23 straipsnio 3 dalies, taikymo sritis nei bendrai nustatyta šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje.

38 Be to, nors Direktyvos 92/12 3 straipsnio 1 dalyje numatytų produktų atžvilgiu šia direktyva atliktas derinimas, būtent suvienodinant akcizų taikymo kriterijus Bendrijoje, siekiant užtikrinti vidaus rinkos sukūrimą ir funkcionavimą (žr. tos pačios direktyvos ketvirtą konstatuojamąją dalį; taip pat žr. 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *EMU Tabac ir kt.*, C-296/95, Rink. p. I-1605, 22 punktą; 2001 m. balandžio 5 d. Sprendimo *Van de Water*, C-325/99, Rink. p. I-2729, 39 punktą ir

2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-240/01, Rink. p. I-4733, 36 punktą), suteikia galimybę išvengti dvigubo apmokestinimo santykiuose tarp valstybių narių ir lemia tai, kad Direktyvos 83/183 dėl akcizų netaikymo importui nuostatų taikymas šiems produktams netenka prasmės (žr. Direktyvos 92/12 dvidešimtą konstatuojamąją dalį), vis dėlto, atvirkščiai, to negalima pasakyti apie kitus produktus.

39 Iš tikrųjų nesant Bendrijos suderinimo priemonės, kurią būtų galima palyginti su Direktyva 92/12 nustatytomis priemonėmis jos 3 straipsnio 1 dalyje numatytiems produktams, šių kitų produktų atžvilgiu kyla dvigubo apmokestinimo grėsmė Bendrijos vidaus santykiuose, kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 37 punkte. Atsižvelgiant į vidaus rinkos sukūrimo tikslą tokia grėsmė pateisina Direktyvos 83/183 nuostatų dėl mokesčių netaikymo šiems produktams taikymą.

40 Iš to darytina išvada, kad Direktyvos 92/12 23 straipsnio 3 dalis, pagal kurią Direktyvos 83/183 nuostatos dėl akcizų nebegalioja nuo 1992 m. gruodžio 31 d., taikoma joms tik tiek, kiek jos susijusios su Direktyvos 92/12 3 straipsnio 1 dalyje išvardytomis produktų grupėmis. Taigi šios nuostatos toliau taikomos po šios datos, kiek jos susijusios su kitais produktais, pavyzdžiui automobiliais, kuriems Direktyva 92/12 netaikoma.

41 Antra, dėl Direktyvos 83/183 taikymo srities asmenų atžvilgiu reikia patikrinti, ar, kaip tvirtina Graikijos vyriausybė, ji taikoma tik darbuotojų EB 39 straipsnio prasme turto įvežimui, o ne tokių valstybės tarnyboje dirbančių asmenų, kaip antai G. Alevizos, turtui.

42 Šiuo klausimu pirmiausia reikia nurodyti, kad Direktyva 83/183 buvo priimta EB sutarties 99 straipsnio (dabar – EB 93 straipsnis) pagrindu. Šia nuostata Europos Bendrijų Tarybai suteikiami įgaliojimai derinti nacionalines nuostatas, be kita ko, dėl akcizų, kurios yra būtinos užtikrinti, kad būtų sukurta ir imtų veikti vidaus rinka (minėto sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 35 punktas).

43 Be to, iš kartu skaitomų Direktyvos 83/183 pirmos ir antros konstatuojamųjų dalių ir jos 1 bei 2 straipsnių matyti, kad ši direktyva buvo priimta dėl „asmenų“, siekiant pagerinti laisvą „asmenų“ judėjimą Bendrijoje bei sustiprinti priklausymo jai jausmą ir kad šiuo tikslu ji siekia palengvinti asmeninio turto, apibrėžto kaip „bet kuri nuosavybė, skirta atitinkamų asmenų asmeniniam naudojimui“ įvežimą.

44 Todėl Direktyvos 83/183 taikymo sritis asmenų atžvilgiu neturi būti ribojama darbuotojų atžvilgiu EB 39 straipsnio prasme ir neapimti darbuotojų, dirbančių valstybės narės valstybės tarnybos srityje.

45 Iš to darytina išvada, kad tokia situacija kaip G. Alevizos patenka į Direktyvos 83/183 taikymo sritį asmenų atžvilgiu.

46 Trečia, reikia išnagrinėti Direktyvos 83/183 materialinio taikymo sritį, kiek tai susiję su pagrindinėje byloje nagrinėjamais mokesčiais.

47 Pagal Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalį „asmeninis turtas, kurį visam laikui iš kitos valstybės narės įsiveža privatūs asmenys", atleidžiamas nuo šioje nuostatoje minėtam turtui paprastai taikomų akcizo ir kitų vartojimo mokesčių.

48 Vienas iš pagrindinėje byloje nagrinėjamų mokesčių pagal taikytiną nacionalinę teisę yra „akcizas" (žr. šio sprendimo 26 punktą) ir paprastai jis patenka į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčių taikymo sritį. Nors mokesčio pavadinimas nacionalinėje teisėje pats savaime nėra lemiantis (žr. 2004 m. liepos 15 d. Sprendimo *Lindfors*, C-365/02, Rink. p. I-7183, 24 punktą), vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar šis mokestis gali būti laikomas paprastai taikomu visam laikui į Graikiją iš kitos valstybės narės įvežamam asmeniniam naudojimui skirtam automobiliui, kaip to reikalauja 1 straipsnio 1 dalis.

49 Dėl specialaus automobilių registravimo mokesčio, kurį sumokėti buvo nurodyta suinteresuotajam asmeniui (žr. šio sprendimo 26 punktą), reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką tam, kad patektų į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčių taikymo sritį, nagrinėjamas mokestis pagal taikytiną nacionalinę teisę turi būti susijęs su įvežimu. Tačiau, jeigu pagal nacionalines nuostatas, reglamentuojančias atitinkamą mokestį, apmokestinimą lemiančiu įvykiu laikomas ne įvežimas, o, pavyzdžiui, pirmoji registracija ar automobilio naudojimas nacionalinėje teritorijoje, šis mokestis nepatenka į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Weigel*, C-387/01, Rink. p. I-4981, 47 punktą; minėto sprendimo *Lindfors* 26 punktą ir 2005 m. birželio 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Daniją*, C-138/04, nepaskelbta Rinkinyje, 13 punktą).

50 Teisingumo Teismui pateiktoje bylos medžiagoje nesant jokios informacijos apie apmokestinimą pagrindinėje byloje nagrinėjamu specialiu registracijos mokesčiu lemiantį įvykį, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į pirmesniame punkte nurodytą teismo praktiką, turi atlikti būtiną analizę pagal atitinkamas nacionalinės teisės nuostatas.

51 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad tokie akcizai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, patenka į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčių taikymo sritį, jei paaiškėja – tai turi nustatyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, – kad jie yra paprastai taikomi asmens visam laikui iš kitos valstybės narės įsivežamam asmeniniam naudojimui skirtam automobiliui. Šioje byloje nagrinėjamam specialiam papildomam vienkartiniam automobilio registracijos mokesčiui taip pat taikoma šio 1 straipsnio 1 dalis, jei paaiškėja – tai turi nustatyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, – kad jis susijęs su pačiu automobilio įvežimu.

52 Jeigu paaiškėja, kad pagrindinėje byloje nagrinėjami mokesčiai patenka į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčių taikymo sritį, kyla šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies aiškinimo klausimas.

Dėl Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalies aiškinimo

53 Šiuo atžvilgiu, pirma, svarbu priminti, kad Direktyvos 83/183 tikslas, į kurį atsižvelgiant reikia atsakyti į pateiktą klausimą, pagal jos konstatuojamąsias dalis yra palengvinti laisvą asmenų judėjimą Bendrijos viduje. Mokestinių kliūčių asmeninio turto įsivežimui iš vienos valstybės narės į kitą panaikinimas šiuo požiūriu yra ypač būtinas vidaus rinkos sąlygoms analogiškų sąlygų sukūrimui (žr. pagal analogiją 2001 m. liepos 12 d. Sprendimo *Louloudakis*, C-262/99, Rink. p. I-5547, 58 punktą).

54 Antra, dėl 1983 m. kovo 28 d. Tarybos direktyvos 83/182/EEB dėl tam tikrų transporto priemonių, laikinai importuojamų iš vienos valstybės narės į kitą, atleidimo nuo mokesčių Bendrijos teritorijoje (OL L 105, p. 59) 7 straipsnio, kuris įprastą gyvenamąją vietą apibrėžia analogiškai kaip Direktyvos 83/183 6 straipsnis, Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad šią sąvoką apibrėžiantys kriterijai susiję ir su asmens profesiniais, ir asmeniniais ryšiais su tam tikra vieta, ir šių ryšių trukme, todėl jie turi būti išnagrinėti kumuliatyviai (žr. 1991 m. balandžio 23 d. Sprendimo

Ryborg, C-297/89, Rink. p. I-1943, 19 punktą ir minėto sprendimo *Louloudakis* 51 punktą).

55 Įprasta gyvenamoji vieta turi būti laikoma suinteresuotojo asmens nuolatinių interesų centro vieta (žr. pagal analogiją minėtų sprendimų *Ryborg* 19 punktą ir *Louloudakis* 51 punktą).

56 Reikalavimas dėl nuolatinio pobūdžio paremtas sąlyga, kad suinteresuotasis asmuo turi įprastai gyventi atitinkamoje vietoje ne mažiau kaip 185 dienas kiekvienais kalendoriniais metais. Pagrindinėje byloje, kurioje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad ši sąlyga yra įvykdyta, vien dėl tos aplinkybės, kad nustatytas G. Alevizos tarnybos NATO Italijoje laikotarpis, negalima atmesti galimybės, jog šiuo laikotarpiu jo įprasta gyvenamoji vieta buvo šioje valstybėje narėje.

57 Siekiant įprastą gyvenamąją vietą laikyti suinteresuotojo asmens nuolatinių interesų centru, reikia atsižvelgti į visas susijusias faktines aplinkybes (žr. minėto sprendimo *Ryborg* 20 punktą), tai yra į jo ir jo šeimos narių realų buvimą, gyvenamosios vietos turėjimą, vietą, kurioje mokosi vaikai, jo profesinės veiklos vietą, turtinių interesų buvimo vietą, administracinius ryšius su valdžios institucijomis ir socialinėmis institucijomis, nes šie veiksniai parodo šio asmens ketinimą suteikti tam tikrą stabilumą jo buvimo vietai dėl gyvenimo įpročių ir įprastinių socialinių bei profesinių ryšių atsiradusio tęstinumo (minėto sprendimo *Louloudakis* 55 punktas).

58 Reikia pridurti, kad nors pagal Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalies antrąją pastraipą mokymo įstaigos lankymas nereiškia įprastos gyvenamosios vietos perkėlimo, kiek tai susiję su pačiu asmeniu, vis dėlto šeiminiame kontekste tai gali būti laikoma tokio perkėlimo įrodymu, kaip nurodo G. Alevizos savo rašytinėse pastabose jo vaikų atžvilgiu (žr. pagal analogiją minėto sprendimo *Louloudakis* 56 punktą).

59 Dėl Graikijos vyriausybės argumento, kad G. Alevizos šiuo atveju savo tarnybos NATO Italijoje laikotarpiu išlaikė savo profesinius ryšius su Graikijos administracija bei socialinius ir mokestinius ryšius su Graikija, reikia nurodyti, pirma, kad tokia aplinkybė negali paneigti fakto, jog minėtu laikotarpiu suinteresuotasis asmuo užsiėmė savo profesine veikla Italijoje, kur buvo jo profesinių interesų centras, kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 66 punkte.

60 Antra, iš Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalies antrosios pastraipos matyti, kad ši nuostata suteikia pirmenybę asmeniniams ryšiams, kai suinteresuotojo asmens asmeniniai ir profesiniai ryšiai nėra vienoje valstybėje narėje (žr. pagal analogiją minėto sprendimo *Louloudakis* 52 punktą).

61 Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalis numato, kad reikia atsižvelgti tiek į profesinius, tiek į asmeninius ryšius su tam tikra vieta, ir turi būti aiškinama taip, jog kai nepakanka bendro profesinių ir asmeninių ryšių vertinimo, kad būtų nustatytas nuolatinis atitinkamo asmens interesų centras, pirmenybė jį nustatant turi būti teikiama asmeniniams ryšiams (žr. pagal analogiją minėto sprendimo *Louloudakis* 53 punktą).

62 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip: valstybės narės valstybės tarnybos, ginkluotųjų pajėgų, apsaugos ir uostų saugos darbuotojai, kurie ne mažiau kaip 185 dienas kiekvienais metais kitoje valstybėje narėje su savo šeimos nariais gyvena dėl to, kad atliktų joje nustatytos trukmės tarnybinę užduotį, šios užduoties atlikimo laikotarpiu turi įprastą gyvenamąją vietą šio 6 straipsnio 1 dalies prasme toje kitoje valstybėje narėje.

Dėl EB 18 ir 39 straipsnių

63 Per posėdį Europos Bendrijų Komisija tvirtino, kad pagrindinė byla taip pat gali būti nagrinėjama pagal EB 18 ir 39 straipsnius.

64 Šiuo atžvilgiu netgi jei formaliai žiūrint prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo klausimą apribojo tik Direktyvos 83/183 6 straipsnio išaiškinimu, tai nekliudo Teisingumo Teismui pateikti nacionaliniam teismui visapusiško Bendrijos teisės aiškinimo, kuris gali būti naudingas sprendimui šio teismo nagrinėjamoje byloje priimti, neatsižvelgiant į tai, ar jis apie tai užsimena savo pateiktuose klausimuose (šiuo klausimu žr. 1990 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *SARPP*, C-241/89, Rink. p. I-4695, 8 punktą; 1999 m. kovo 4 d. Sprendimo *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, C-87/97, Rink. p. I-1301, 16 punktą; minėtų sprendimų *Weigel* 44 punktą ir *Lindfors* 32 punktą).

65 Šiuo atveju, kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjami mokesčiai nepatenka į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, reikia išnagrinėti šių mokesčių taikymo poveikį Bendrijos piliečio, šiuo atveju G. Alevizos, teisei laisvai judėti, įtvirtintai EB 18 ir 39 straipsniuose.

66 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką EB 18 straipsnis tik bendrai nustato teisę kiekvienam Sąjungos piliečiui laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje, o EB 39 straipsnyje įtvirtinta konkreti jo išraiška, susijusi su darbuotojų judėjimo laisve (žr. 2002 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Oteiza Olazabal*, C-100/01, Rink. p. I-10981, 26 punktą ir 2006 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Turpeinen*, C-520/04, Rink. p. 10685, 13 punktą). Šiomis aplinkybėmis iš pradžių reikia patikrinti, ar pagrindinė byla susijusi su EB 39 straipsniu.

67 Šiuo klausimu reikia priminti, kad sąvoka „darbuotojas" pagal EB 39 straipsnį yra Bendrijos teisės terminas ir neturi būti aiškinama griežtai. „Darbuotoju" turi būti laikomas bet kuris asmuo, kuris užsiima realia ir efektyvia veikla, išskyrus nereikšmingą ir pagalbinę veiklą. Pagal šią Teisingumo Teismo praktiką darbo santykiai yra nustatomi tada, kai asmuo tam tikrą laiką kito asmens naudai ir jo vadovaujamas vykdo veiklą, už kurią gauna atlyginimą (žr. visų pirma 1986 m. liepos 3 d. Sprendimo *Lawrie-Blum*, 66/85, Rink. p. 2121, 16 ir 17 punktus; 2004 m. kovo 23 d. Sprendimo *Collins*, C-138/02, Rink. p. I-2703, 26 punktą ir 2004 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Trojani*, C-456/02, Rink. p. I-7573, 15 punktą).

68 Kaip matyti iš nusistovėjusios teismo praktikos, darbo santykių teisinis pobūdis nėra lemiamas EB 39 straipsnio taikymui (žr. visų pirma 1974 m. vasario 12 d. Sprendimo *Sotgiu*, 152/73, Rink. p. 153, 5 punktą; 1989 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Bettray*, 344/87, Rink. p. 1621, 16 punktą ir minėto sprendimo *Trojani* 16 punktą). Tai, kad darbuotojas dirba valstybės tarnyboje ar kad jo darbo santykius reglamentuoja ne privatinė, bet viešoji teisė, šiuo atžvilgiu neturi reikšmės (žr. minėto sprendimo *Sotgiu* 5 punktą).

69 Be to, pripažįstant, kad G. Alevizos darbui Graikijos oro karinėse pajėgose prieš jo laikiną paskyrimą į pareigas NATO gali būti taikoma „darbo valstybės tarnyboje" sąvoka EB 39 straipsnio 4 dalies prasme, kiek jos susijusios su tiesioginiu ar netiesioginiu dalyvavimu vykdant viešosios valdžios įgaliojimus ir su funkcijomis, kuriomis siekiama saugoti bendruosius valstybės ar kitų valdžios institucijų interesus (šiuo klausimu žr. 1980 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, 149/79, Rink. p. 3881, 10 punktą; 1996 m. liepos 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-290/94, Rink. p. I-3285, 2 punktą ir 2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Anker ir kt.*, C-47/02, Rink. p. I-10447, 58 punktą), reikia priminti, kad šioje nuostatoje numatytos nukrypti leidžiančios nuostatos, atsižvelgiant į esminį laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijos viduje principo pobūdį EB sutarties sistemoje, negali viršyti tikslo, dėl kurio jos buvo įtvirtintos (minėto sprendimo *Sotgiu* 4 punktas).

70 Šis tikslas yra palikti valstybėms narėms teisę apriboti užsienio piliečių galimybę dirbti tam tikrose valstybės tarnybos srityse (minėto sprendimo *Sotgiu* 4 punktas), kuria remiantis dirbančių šioje tarnyboje atžvilgiu preziumuojama, kad egzistuoja ypatingas solidarumo su valstybe ryšys bei pilietybe pagrįstos abipusės teisės ir

pareigos (taip pat žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Belgiją* 10 punktą). EB 39 straipsnio 4 dalimi, atvirkščiai, nesiekiama, kad darbuotojui, kuris jau dirba valstybės narės valstybės tarnyboje, nebūtų taikomos šio EB 39 straipsnio 1–3 dalių nuostatos (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Sotgiu* 4 punktą).

71 Be to, šios bylos medžiagoje nėra jokios informacijos, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamų mokesčių netaikymas būtų susijęs su G. Alevizos Graikijos oro karinių pajėgų karininko pareigomis. Mokesčiai jam taikomi kaip asmeniui, perkeliančiam savo gyvenamąją vietą iš vienos valstybės narės į kitą.

72 Dėl G. Alevizos laikino darbo NATO pagal nusistovėjusią teismo praktiką Bendrijos pilietis, dirbantis ne savo kilmės valstybėje narėje, nepraranda „darbuotojo“ statuso EB 39 straipsnio 1 dalies prasme, jei jis dirba tarptautinėje organizacijoje (žr. visų pirma 1989 m. kovo 15 d. Sprendimo *Echternach ir Moritz*, 389/87 ir 390/87, Rink. p. 723, 11 ir 15 punktus; 2003 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *Schilling ir Fleck-Schilling*, C-209/01, Rink. p. I-13389, 28 punktą, 2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *My*, C-293/03, Rink. p. I-12013, 37 punktą ir 2006 m. vasario 16 d. Sprendimo *Öberg*, C-185/04, Rink. p. I-1453, 12 punktą).

73 Taigi iš darbuotojo, kuris yra valstybės narės pilietis, šiuo atveju G. Alevizos, negali būti atimtos EB 39 straipsniu suteiktos teisės ir apsauga (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Öberg* 13 punktą).

74 Iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad su asmenų judėjimo laisve susijusios Sutarties nuostatos yra skirtos palengvinti Bendrijos piliečių visų rūšių profesinės veiklos vykdymą visoje Bendrijoje (žr. 1995 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Bosman*, C-415/93, Rink. p. I-4921, 94 punktą; 1999 m. sausio 26 d. Sprendimo *Terhoeve*, C-18/95, Rink. p. I-345, 37 punktą; 2000 m. sausio 27 d. Sprendimo *Graf*, C-190/98, Rink. p. I-493, 21 punktą ir minėto sprendimo *Weigel* 52 punktą).

75 Šiuo atveju pagrindinėje byloje nagrinėjamų mokesčių mokėjimas suinteresuotąjį asmenį gali atgrasinti grįžti į savo kilmės valstybę narę, jeigu dėl šios valstybės teisės aktų grįžimas, pabaigus profesinę veiklą kitoje valstybėje narėje, susijęs su nepalankiomis aplinkybėmis, palyginti su darbuotojų, kurie nepasinaudojo savo teise laisvai judėti, situacija mokesčių srityje. Tokios aplinkybės gali valstybės narės pilietį atgrasinti išvažiuoti iš jos, siekiant vykdyti savo veiklą kitos valstybės teritorijoje ir pasinaudoti savo teise laisvai judėti (šiuo klausimu žr. 1992 m. liepos 7 d. Sprendimo *Singh*, C-370/90, Rink. p. I-4265, 19 ir 23 punktus bei 2002 m. liepos 11 d. Sprendimo *D'Hoop*, C-224/98, Rink. p. I-6191, 31 punktą).

76 Tačiau EB sutartis negarantuoja Sąjungos piliečiui, kad jo veiklos perkėlimas į kitą valstybę narę nei ta, kurioje jis iki šiol gyveno, neturi reikšmės apmokestinimui. Atsižvelgiant į valstybių narių mokesčių teisės aktų skirtumus, toks perkėlimas, nelygu aplinkybės, piliečiui gali turėti teigiamos ar neigiamos įtakos netiesioginio apmokestinimo požiūriu. Dėl to galimas neigiamas poveikis, palyginti su situacija, kurioje Sąjungos pilietis buvo prieš perkeldamas gyvenamąją vietą, iš esmės neprieštarauja EB 39 straipsniui, tačiau su sąlyga, kad atitinkamos teisės normos šiam Sąjungos piliečiui nenustato mažiau palankių sąlygų, palyginti su asmenimis, kurie jau turėjo sumokėti atitinkamus mokesčius (žr. minėtų sprendimų *Weigel* 55 punktą ir *Lindfors* 34 punktą).

77 Šiomis aplinkybėmis pagrindinėje byloje nagrinėjamų mokesčių suderinimas su EB 39 straipsniu priklauso nuo šių mokesčių tarifų ir jų taikymo būdų (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Daniją* 16 punktą).

78 Šioje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi išnagrinėti, ar nacionalinės nuostatos, reglamentuojančios pagrindinėje byloje nagrinėjamus mokesčius, pagrįstos objektyviais kriterijais ir užtikrina, atsižvelgiant į realų apmokestinamo automobilio nuvertėjimą (šiuo klausimu žr. 1990 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *Komisija prieš Daniją*, C-47/88, Rink. p. I-4509, 19–22 punktus; minėto sprendimo *Weigel* 70 punktą ir 2006 m. spalio 5 d. Sprendimo *Nádasdi ir Németh*, C-290/05 ir C-333/05, Rink. p. I-10115, 47 ir 51–57 punktus), kad G. Alevizos nėra mažiau palankioje padėtyje nei darbuotojas, nuolat gyvenantis Graikijoje (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Lindfors* 35 punktą).

79 Jeigu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuotų, kad tokia mažiau palanki padėtis atsiranda, jis turėtų patikrinti, ar šis nevienodas požiūris gali būti pateisinamas objektyviais, nuo atitinkamų asmenų gyvenamosios vietos nepriklausančiais ir teisėto nacionalinės teisės normų siekiamo tikslo požiūriu proporcingais sumetimais (žr. minėtų sprendimų *D'Hoop* 36 punktą ir *Lindfors* 35 punktą).

80 Kadangi pagrindinėje byloje gali būti taikomas EB 39 straipsnis, nereikia nagrinėti klausimo dėl EB 18 straipsnio išaiškinimo (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Oteiza Olazabal* 26 punktą).

81 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip:

— Tokie akcizai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, patenka į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčių taikymo sritį, jei paaiškėja – tai turi nustatyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, – kad paprastai jie yra taikomi asmens visam laikui iš kitos valstybės narės įsivežamam asmeniniam naudojimui skirtam automobiliui. Šioje byloje

nagrinėjamam specialiam papildomam vienkartiniam automobilio registracijos mokesčiui taip pat taikoma šio 1 straipsnio 1 dalis, jei paaiškėja – tai turi nustatyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, – kad jis susijęs su pačiu automobilio įvežimu.

— Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad valstybės narės valstybės tarnybos, ginkluotųjų pajėgų, apsaugos ir uostų saugos darbuotojai, kurie ne mažiau kaip 185 dienas kiekvienais metais kitoje valstybėje narėje su savo šeimos nariais gyvena dėl to, kad atliktų joje nustatytos trukmės tarnybinę užduotį, šios užduoties atlikimo laikotarpiu turi įprastą gyvenamąją vietą šio 6 straipsnio 1 dalies prasme toje kitoje valstybėje narėje.

— Jei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui atlikus analizę paaiškėja, kad pagrindinėje byloje nagrinėjami mokesčiai nepatenka į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčių taikymo sritį, šis teismas, atsižvelgdamas į iš EB 39 straipsnio išplaukiančius reikalavimus, turi patikrinti, ar šiuos mokesčius reglamentuojančių nacionalinės teisės aktų taikymas gali užtikrinti, kad asmuo, kuris, perkeldamas gyvenamąją vietą, įsiveža automobilį į kilmės valstybę narę, neatsidurtų mažiau palankioje situacijoje nei asmenys, nuolat gyvenantys šioje valstybėje narėje, ir prireikus – ar toks nevienodas požiūris gali būti pateisinamas objektyviais, nuo atitinkamų asmenų gyvenamosios vietos nepriklausančiais ir teisėtai nacionalinės teisės normų siekiamo tikslo požiūriu proporcingais sumetimais.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

82 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

Tokie akcizai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, patenka į 1983 m. kovo 28 d. Tarybos direktyvos 83/183/EEB dėl mokesčių netaikymo asmeniniam turtui, kurį asmenys iš valstybės narės įsiveža visam laikui, iš dalies pakeistos 1989 m. lapkričio 23 d. Tarybos direktyva 89/604/EEB, 1 straipsnio 1 dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčių taikymo sritį, jei paaiškėja – tai turi nustatyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, – kad paprastai jie yra taikomi visam laikui asmens iš kitos valstybės narės įvežamam asmeniniam naudojimui skirtam automobiliui. Pagrindinėje byloje nagrinėjamam specialiam papildomam vienkartiniam automobilio registracijos mokesčiui taip pat taikoma šio 1 straipsnio 1 dalis, jei paaiškėja – tai turi nustatyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, – kad jis susijęs su pačiu automobilio įvežimu.

Direktyvos 83/183 6 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad valstybės narės valstybės tarnybos, ginkluotųjų pajėgų, apsaugos ir uostų saugos darbuotojai, kurie ne mažiau kaip 185 dienas per metus kitoje valstybėje narėje su savo šeimos nariais gyvena dėl to, kad atliktų joje nustatytos trukmės tarnybinę užduotį, šios užduoties atlikimo laikotarpiu turi įprastą gyvenamąją vietą šio 6 straipsnio 1 dalies prasme toje kitoje valstybėje narėje.

Jei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui atlikus analizę paaiškėja, kad pagrindinėje byloje nagrinėjami mokesčiai nepatenka į Direktyvos 83/183 1 straipsnio 1 dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčių taikymo sritį, šis teismas, atsižvelgdamas į iš EB 39 straipsnio išplaukiančius reikalavimus, turi patikrinti, ar šiuos mokesčius reglamentuojančių nacionalinės teisės aktų taikymas gali užtikrinti, kad asmuo, kuris, perkeldamas gyvenamąją vietą, įsiveža automobilį į kilmės valstybę narę, neatsidurtų mažiau palankioje situacijoje nei asmenys, nuolat gyvenantys šioje valstybėje narėje, ir prireikus – ar toks nevienodas požiūris gali būti pateisinamas objektyviais, nuo atitinkamų asmenų gyvenamosios vietos nepriklausančiais ir teisėtai nacionalinės teisės normų siekiamo tikslo požiūriu proporcingais sumetimais.

Parašai.